

Halvt dyr, halvt menneske

Martinus – om køn og seksualitet

Af Micael Söderberg

Når man fortæller eller skriver om Martinus' analyser af køn og seksualitet, må man "veje sine ord på en guldvægt", fordi det vedrører andre menneskers allermost personlige indre følelser og drivkræfter. Nogle mennesker kan blive oprørte over noget af det, Martinus skriver, eller de kan have svært ved at acceptere, at det faktisk forholder sig, som hans analyser viser. Vi læser for det meste med "egne briller", og det gælder i allerhøjeste grad også, når det drejer sig om Martinus' analyser af den såkaldte *polforvandling*.

Jeg så for nylig en gribende reportage om unge teenagepiger og -dreng, der lider af kønsdysfori. Det er en tilstand, hvor en person oplever, at han eller hun er født med en krop, der ikke svarer til hans eller hendes kønsidentitet. Piger føler sig som drenge og omvendt. Det ser ud til at blive stadig mere almindeligt, især blandt unge. Hvis de ønsker at foretage en "kønskorrektion", venter der en udfordrende hormonbehandling i kombination med kirurgiske indgreb. Det får mig til at tænke på, hvor værdifuldt det ville være, hvis menneskeheden var parat til at acceptere Martinus' forklaringer på det seksuelle mysterium.

Det ville kunne give svar på mange spørgsmål vedrørende køn og seksualitet i det moderne samfund: Hvordan kan det være, at flere og flere ægteskaber afsluttes med en skilsmisse? Hvorfor er forelskelsen så kortvarig? Og hvordan kan det være, at det synes at blive mere og mere almindeligt med forhold mellem mennesker af samme køn?

Martinus' analyser af det seksuelle mysterium har for mit eget vedkommende været uvurderlige. Uden dem ville jeg nok ikke have forstået, hvorfor mine længsler i de unge år adskilte sig fra mange andre menneskers længsler, og hvorfor jeg ikke ønskede at stifte familie eller få børn. Analyserne viser, at menneskeheden er inde i en utroligt omfattende udviklingsproces, hvor seksualiteten og vores identitet som mænd og kvinder på sigt vil ændre sig på måder, som samfundet måske endnu ikke fuldt ud er i stand til at forstå.

Køn og seksualitet i dyreriget

De, der har studeret Martinus' åndsvidenskab, ved, at vi ifølge Martinus endnu ikke er "rigtige men-

"Martinus forklarer, at vi mennesker er på vej til at blive dobbeltpolede. Vi er ved at udvikle en ny bevidsthed; en guddommelig forening af det maskuline og feminine i vort indre."

nesker". Vi er på rejse igennem et kosmisk spiralkredsløb og befinder os stadig i det, Martinus kalder dyreriget. Vi er som "sårede flygtninge mellem to riger" (*Livets Bog 1*, stk. 82). Så længe vores bevidsthed er præget af dyreriget, vil vi også rent fysisk være mænd og kvinder.

I løbet af menneskeheden's rejse gennem dyreriget er mænd og kvinder blevet mere og mere lig hinanden, og seksualiteten er blevet frigjort fra forplantningen. Mænd er begyndt at opleve og føle på måder, der ville have været fuldstændigt fremmede for dem for nogle århundreder siden. Kvinderne har i de fleste moderne samfund øget deres status og opnået lighed på stadig flere områder.

Men det er også blevet sværere for mænd og kvinder at leve sammen i ægteskab igennem et helt liv. Ægteskabsepoken synes at gå imod sin afslutning. Det, der har været fundamentet i hverdagen igennem århundreder, er blevet en temmelig kompliceret affære og en konstant kilde til uro for mange. Menneskeheden er i høj grad kommet ind i den fase, Martinus kalder "de ulykkelige ægteskabers zone" (*Livets Bog 1*, stk. 130).

På vej mod dobbeltpolet bevidsthed

Martinus forklarer, at vi mennesker er på vej til at blive *dobeltpolede*. Vi er ved at udvikle en ny bevidsthed; en guddommelig forening af det maskuline og feminine i vort indre. Fra at have været mænd og kvinder vil vi med tiden blive *fælleskønnet* og overgå til *ufrugtbarhedens zone*. Det er derfor, mange føler sig forvirrede i deres kønsidentitet og måske begynder at interessere sig for et seksuelt samvær med et menneske af samme køn. Denne proces (den såkaldte *polforvandling*) reguleres af *den*

højeste ild, som ifølge Martinus er det samme som det seksuelle princip. Det er også det samme som sult- og mættelsesprincippet eller *Guds skabeevne*. Det eneste, der står over den højeste ild, er Guddommens eget jeg. Den højeste ild skaber ved hjælp af to seksuelle poler: den maskuline og den feminine. Alle levende væsener har disse poler i sig. I et bredere perspektiv er enhver følelse af behag, enhver følelse af velvære og mæthed udtryk for seksualitet gennem den højeste ilds virkninger.

Alkærlighedens udvikling

Det seksuelle mysterium hører tæt sammen med kærlighed og forelskelse. I dyreriget er menneskene føjet sammen af en stærk forelskelsessevne, som ifølge Martinus egentlig blot er en "mobilisering af forplantningsenergiene" (*Livets Bog 2*, stk. 422). Det er en slags interimistisk kærlighed styret af hormoner og kirtelsekreter.

I mange kærlighedsforhold er forelskelsesperioden dog kortvarig, og forholdet må efterfølgende baseres på noget andet. Dette andet kan man kalde en venskabsbaseret kærlighed, der befordres af det menneskelige hos begge parter. Det er det dobbeltpolede i individet, der udtrykker sig i sådanne ting som ønsket om nærhed, ømhed, kys og kærtegn. Seksualiteten opblandes så at sige med noget ægte menneskeligt, samtidig med at det enpolede fortsætter i form af resterende ejendomsbegær, jalousi og forelskelsesfølelser.

Målet er, siger Martinus, at vi mennesker skal udvikle *alkærlighed* eller næstekærlighed, og det forudsætter en helt ny indre seksuel struktur i form af den nævnte dobbeltpolethed. Alkærligheden retter sig ikke kun mod personer af modsat køn, men

omfatter alle mennesker og alt levende i en bredere forstand. Alkærlighedens seksualitet er baseret på *gaveprincippet* uden nogen form for ejendomsbegær eller forelskelse.

Det ægteskabelige talent vil fortsætte med at degenerere; mennesket kommer i stigende grad til at kunne føle stærk sympati selv for personer af samme køn, og under de sidste inkarnationer inden den "kosmiske fødsel" vil denne sympati også påvirke individets seksuelle indstilling. Længslen efter seksuel oplevelse, eller at være i kontakt med det guddommelige lys, mindskes ikke, når mennesket bliver dobbeltpolet - snarere tværtimod. Når mennesker i fremtiden er blevet rendyrkede kærlighedsvæsener, vil den mindste berøring med andre dobbeltpolede væsener medføre en kulminerende udløsning af alkærlighed, hvilket er det samme som et møde med Gud.

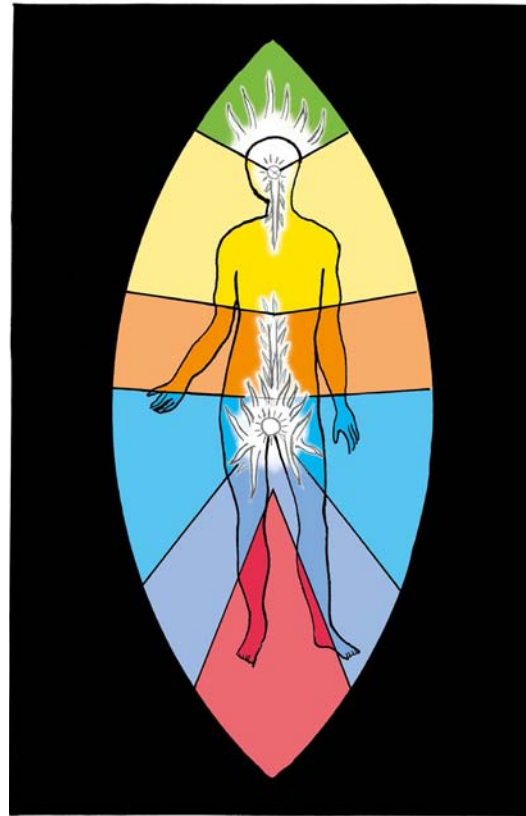
I overgangsperioden, hvor vi stadig har enpolede fysiske kroppe, bliver den menneskelige kærlighed mellem to individer af samme køn det nærmeste, man kan komme en dobbeltpolet seksualitet. Da er det ikke manden eller kvinden, der er genstand for den dybe sympati, men mennesket i mennesket.

Doppeltpolethedens fødselsveer

Doppeltpoletheden medfører således, at mennesket efterhånden vil opleve at blive seksuelt tiltrukket også til dets eget køn, og dette er ifølge Martinus en naturlig udviklingsproces: "Når et væsen føler seksuel dragning imod sit eget køn, er dette et udtryk for, at dets seksuelle poludvikling er nået frem til hjernen og dermed til dagbevidstheden." (*Livets Bog 5*, stk. 1875).

Intet skabes dog over en nat; dobbeltpoletheden udvikler sig gradvist. Martinus skriver om den begyndende dobbeltpolede kærlighed: "At den måske ikke virker smuk og fuldkommen i sin spæde begyndelse, er ganske naturlig. Men det forandrer ikke, at det er denne begyndende alkærlighed, der skal redde menneskeheden ud af krigens og dødens mørke, helvede og ragnarok." (*To slags kærlighed*, kap. 51).

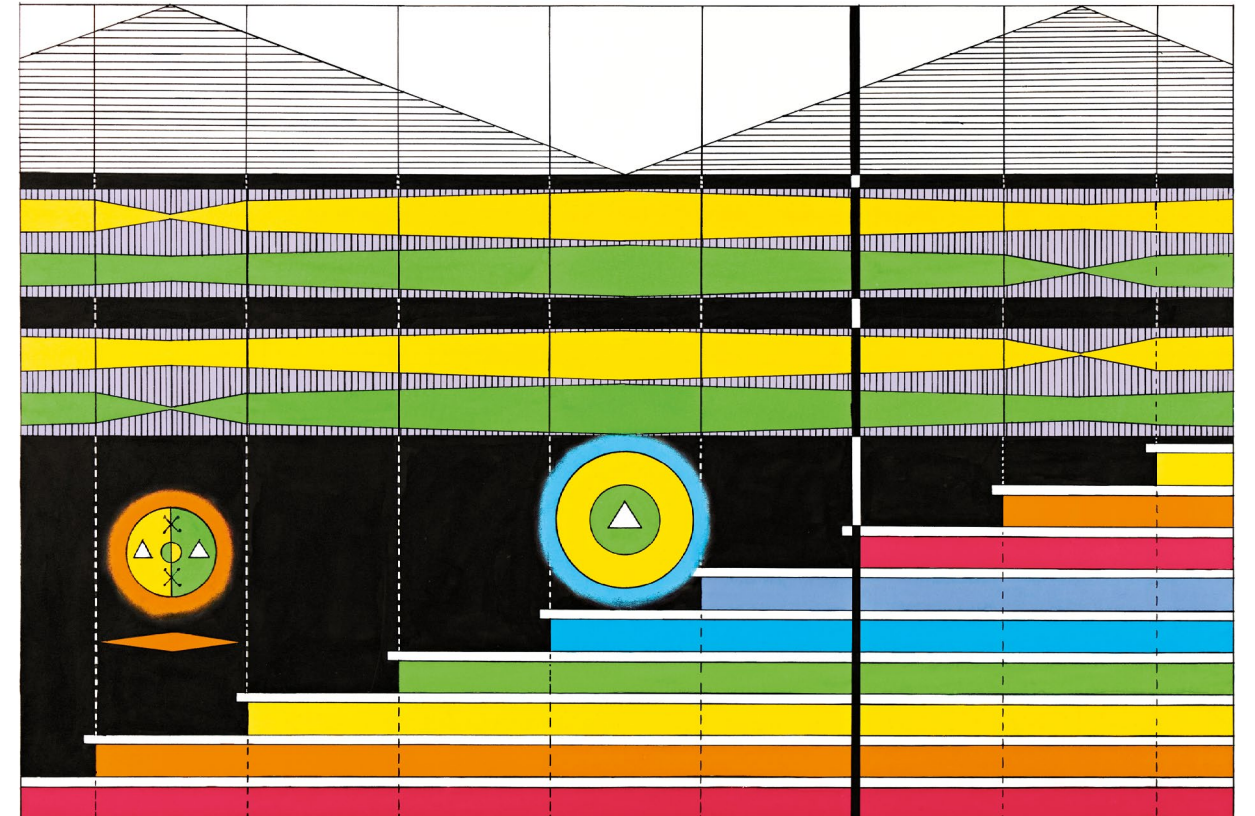
Doppeltpolethed på det seksuelle område kan også forekomme unormalt tidligt i udviklingen og skaber da mange vanskeligheder for det enkelte individ. Dels må det ofte regne med forfølgelse, fordi det er svært at skjule sin seksuelle tilstand, og dels er det yderst vanskeligt at finde en partner, der kan imødekomme den seksuelle interesse. Førstnævnte

Symbol nr. 66 Mennesket i det fuldkomne tankeklima
© Martinus Institut 1981

Symbolet viser den sunde organisme, hvor de to poler er tegnet ind som hvide felter forbundet med hhv. hjerne- og kønsområdet. Den primære pol, dvs. den maskuline pol hos manden og den feminine hos kvinden, er forbundet med kønsområdet, og den modsatte, sekundære pol, som repræsenterer det menneskelige i bevidstheden, er koblet til hjerneområdet. Disse to poler afgør væsenets tanke- og sjæleliv. Målet er, at begge poler til sidst vokser sammen og bliver jævnbyrdige. Dette er forudsætningen for det, Martinus kalder kosmisk bevidsthed. (Se Martinus' symbolforklaring i bogen *Det evige verdensbillede 5* eller på martinus.dk)

individ råder endnu over en stærk forelskelsesevne, og den retter sig sædvanligvis mod et traditionelt indstillet enpolede væsen af samme køn. Men sådanne mennesker har normalt ingen interesse i et seksuelt samvær med denne for tidligt vakte dobbeltpolede person, men udtrykker tværtimod ofte foragt for den forelskede part. Her er risikoen for en seksuel afsporing meget stor. Men at betragte

Symbol nr. 35 Polprincippetets kosmiske kredsløb
© Martinus Institut 1981

Symbolet viser, hvordan Guddommen skaber vekslende kulmination af lys og mørke i kraft af den højeste ild og de to seksuelle poler. Vi ser de to poler tegnet som en gul og en grøn aflang figur, der strækker sig langs hele symbolet. Den gule figur symboliserer det feminine princip, og den grønne figur det maskuline princip. I dyreriget (de orange-farvede trappetrin) er den ene af polernes indflydelse i aftagende udvikling i starten og tiltagende udvikling i slutningen af riget. Mørket kulminerer, hvor polerne er i deres mindste udfoldelse. Den runde figur, der består af en gul og en grøn halvdel, symboliserer to forelskede enpolede væsener i en parringsakt. Ved indgangen til det rigtige menneskerige (de gule trappetrin) ser vi, at polerne er i balance hos

væsenerne. Denne dobbeltpolethed vedbliver under væsenernes passage gennem de åndelige tilværelsesplaner og kulminerer i den guddommelige verden (blå trappetrin). Doppeltpolethedens kulmination symboliseres af en figur med en trekant i midten omgivet af en grøn, gul og blå cirkel. Når et helt spiralkredsløb er fuldført, starter et nyt kredsløb. Da vil det væsen, som før var et maskulint væsen i dyreriget, blive et feminint væsen i næste dyrerige, siger Martinus. Polprincippetets kosmiske kredsløb kræver altså to spiralkredsløb for at være fuldstændigt gennemført. (Se Martinus' symbolforklaring i bogen *Det evige verdensbillede 4* eller på martinus.dk)

doppeltpolethedens seksualitet som værende særligt behæftet med afsporinger er helt forkert ifølge Martinus.

For de allerflestes vedkommende vil overgangen til dobbeltpoletheden sandsynligvis ske gradvist uden en overdimensioneret forcering på det seksuelle område. Så vil overgangen ikke forårsage mentale eller seksuelle afsporinger, selvom overgangen til

doppeltpolethed altid vil være behæftet med visse vanskeligheder. Vi skal huske, at den seksuelle struktur, som mennesket har haft med sig i årtusinder, skal gennemgå en total kursændring i løbet af nogle århundreder. Det siger sig selv, at dette ikke sker uden et vist mål af lidelse. Men efter denne indvielsesproces til menneskeriget kommer en uendelig lang epoke af lys og atter lys, siger Martinus. ●